

Pesti utca

A mióta Amerikában a földgolyó minden nemzetbeli ifjúsága össze-mérte erejét és ügyességét, azóta minden isten háta mögötti faluban olimpiászt játszanak a kisgyerkek. Minden testedzési ágnak megválasztják a maga olimpiai bajnokát. Láttunk egy hatéves fiúcskát, aki a „szellemi olimpiász” bajnokságát nyerte el. Írni-olvasni ugyan még nem tudott, de ő jegyezte krétával a nyerőpontokat egy zöldre festett fakerítésre.

•

A Belváros forgatagában magas termetű, rendkívül divatosan öltözött külföldi hölgy vonja magára a figyelmet. Joggal, mert hosszú pórázon, égő piros szalagsokros öklömnyi mókus-kölyket vezet. A parányi állatka fűрге lábacskaival alig tudja követni úrnője hosszú lépteit, csetlik-botlik az aszfalton, és barna, bozontos farka izgalmában jobbra-balra pöndörödik. A sétáló hölgyek sóváran nézik ezt az új divatbemutatót. Bizonyos, hogy hamarosan megszokottá válik majd a pesti utcán a pórázon vezetett evet.

•

A kávéház tornácán estefelé két úr ül háttal egymásnak, két egymás melletti kerek márványasztalkánál. Mind a ketten újságot tartanak kezükben, mind a ketten egy és ugyanolyan újságot. Mind a ketten ugyanannál az oldalnál tartják nyitva, s mind a ketten – legalább látszólag – ugyanazt a cikket olvassák, mélyen elmerülve.

A közelben ülők egyszerre csodálkozva hallják, hogy a két úr előbb egy-egy szót mond maga elé, majd egyre sűrűbben, egyre hangosabban beszél. Ideges, sértő szavakat pöfögnek, ki-ki a saját újságjába. Később nem bírják türtőztetni magukat, hátra-hátra pislognak egymás felé, az újságot még egyre orruk előtt tartva, egy és ugyanazon a lapon. Nyilvánvaló, hogy heves, indulatos vita zajlik közöttük. Mindenki látja és hallja. Ők azonban még akkor is, amikor már egészen szemben ülnek egymással, és hangos, goromba szavakat vagdosnak egymás fejéhez, ragaszkodnak ehhez a képletes spanyolfalhoz, s a széltében kiterített újságokat a világeért le nem tennék a

kezükből. Miután fizettek és indulnak, az újság még mindig is kezükben van. Végül is az utcán kéri el tőlük a pincér ...

-i.

1932. szeptember 21., szerda, 4. old.

Pillanatképek

Az arany őszben, a tündöklő, olaszos napsütésben, fönny a Várban egyszerre furcsa dolog történik velünk. Mi ez? Hova jutottunk? Hol vagyunk? Előttünk, mögöttünk, mellettünk olasz szó csendül. A cukrászda tornácáról harsog az édes olasz kiáltás: „Una lira, molto caro, Bon giorno Signore, Come sta, signorina? Grazia benissimo.”

Ez a káprázat pedig nem csupán percekekig tart: órákon át hullámszik a sok ismerős idegen. Svájci sapkás, villogó szemű ifjak, szakállas urak, bodros hajú, hangos szavú fiatal leányok kacagnak, hadonásznak. A csalódás – Mátyás várának régies keretében – teljes. Mintha valami ismeretlen olasz renaissance városkában járkálnánk. Szédelgünk. Talán elfordult alattunk a föld? Nem. A cserevonat hétszáz olasz vendégét vitték föl a Várba, s azok, amint egyszerre ellepték a szűk utcákat, a Szentháromság teret – a szokatlan szeptemberi meleggel, a sötétkék tengerparti égbolttal cimborálva – pár órára Olaszországot varázsolták ide számunkra.

•

Vannak erősen jellegzetes korszakok. Az utóbbi esztendő a siránkozás korszaka volt. Divattá vált a szegénységről, a rossz sorsról panaszkodni. Utóbb már érezték ennek a fonák voltát, és sokan, az útszéli tréfamesterek nem egészen válogatós ízlésével, gomblyukukba egy rézből készült arany-szívet szúrtak, jelezve, hogy az ő szívük ugyan aranyból való, de amint valaki az idők járását vagy a szegénységét kezdte hánytorgatni előttük, az arany-szívet visszajára fordították s ott a következő fölírás ékeskedett: